ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΩ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΗΜΕΡΑ ΚΑΤΑΔΙΚΟΥ

I

Καταδικασμένος εἰς θάνατον!

Παρῆλθον ἤδη πέντε ἑβδομάδες ἀφ' ὅτου κατοικῶ μετὰ τῆς σκέψεως ταύτης, ἀείποτε μόνος μετ' αὐτῆς, ἀείποτε ἀναίσθητος ἐκ τῆς παρουσίας της, ἀείποτε κεκυφὼς ὑπὸ τὸ βάρος της!

Ἄλλοτε, διότι νομίζω ὅτι ἐμπεριέχονται ἐν αὐτῇ πλείονα ἔτη ἢ ἑβδομάδες, ἤμην ἄνθρωπος ὡς πᾶς ἄνθρωπος. Ἑκάστη ἡμέρα, ἑκάστη ὥρα, ἕκαστον λεπτὸν εἶχε τὴν ἰδέαν του. Τὸ πνεῦμά μου νεᾶον καὶ πλούσιον ἦτο πλῆρες φαντασιῶν. Ἠρέσκετο ἀνελίσσον αὐτὰς πρὸ ἐμοῦ ἀλληλοδιαδόχους, ἀτάκτως καὶ ἀτελευτήτως, ποικίλλον δι' ἀράδους γνμάτων ἀνεξαντλήτων τὸν ἐπίμαχθον καὶ ἄθλιον τοῦτον βίον. Εἶχον νεανίας, μεγαλοπρεπεῖς ἐριθὰς ἀδιάφορων νικῶν, θέατρα πλήρη θορύβου καὶ φωτός, καὶ εἶτα πάλιν νεανίας καὶ μελαγχολικοὺς νυκτερινοὺς περιπάτους ὑπὸ τὰ πλατέα τῶν καστανεῶν φυλλώματα. Ἡ φανταστία μου ἀείποτε ἐσώταζεν. Ἠδυνάμην νὰ σκεπτομαι ὅ,τι ἤθελον· ἤμην ἐλεύθερος.

Ἤδη εἶμαι αἰχμάλωτος. Τὸ σῶμά μου εἶναι σιδηροδέσμιον ἐν μιᾷ φυλακῇ, τὸ πνεῦμά μου εἶναι κάθειρκτον ἐν μιᾷ ἰδέᾳ. Φτικιῶδες, αἱμοσταγές, ἀνεξίλεκτος ἰδέα! Μίαν μόνην σκέψιν ἔχω πλέον, μίαν πεποίθησιν, μίαν βεβαιότητα: Καταδικασμένος εἰς θάνατον!

Ὅ,τι καὶ ἂν κάμω, ἡ στυγερὰ αὕτη σκέψις μένει ἀείποτε μετ' ἐμοῦ ὡς φάσμα μολοβδινον πλησίον μου μόνη καὶ ζηλότυπος, ἀποδιδκοῦσα πάντα ρεμβασμὸν ἀντιμέτωπος μετὰ τοῦ ἀθλίου ἐμοῦ μὲ ταράττει διὰ τῶν δύο παγερῶν αὐτῆς χειρῶν, ὅταν θέλω ν' ἀποτρέψω τὸν κεφαλὴν ἢ νὰ κλείσω τὰ ὄμματα. Αὕτη παρεισδύει παντοιομόρφως ὅπου τὸ πνεῦμά μου θέλει νὰ τὴν ἀπορύγῃ, μίγνυται ὡς φρικαλέα ἐπῳδὴ εἰς ὅλους τοὺς ἀπευθυομένους μοι λόγους, ἀναπόφαστος ἐμοῦ, ἐντὸς τῶν εἰδεχθῶν κιγκλίδων τῆς εἱρκτῆς μου, μὲ κατέχει ἐγγεγρυσῶσα, καταπνοπεῖ τὸν ταραχωδῆ ὑπνον μου καὶ ἐπαναρκίνεται εἰς τὰ ὄνειρά μου ὑπὸ τὸ σχῆμα μαχαίρας.

Πρὸ ὀλίγου ἐγέρθην ἀφριδίως, καταθυμούμενος ὑπ' αὐτῆς λεγούσης μοι: «Α! δὲν εἶναι ὄνειρον!» Δοιπὸν! πρὶν ἔτι οἱ βεβαρημένοι ὀφθαλμοί μου λάθωσι καιρὸν νὰ ἡμιανοιχθῶσιν ἀρκούντως ὅπως ἴδωσι τὴν μοιραίαν ταύτην σκέψιν γεγραμμένην ἐν τῇ περιυκλούσῃ με φρικώδει πραγματικότητι, ἐπὶ τῆς ὀργᾶ καὶ ἐριδρομένης πλακὸς τοῦ δωματίου μου, εἰς τὰς ὀχρὰς ἀκτῖας τοῦ νυκτερινοῦ λύχνου μου, εἰς τὰ εὐτελῆ ἐνδύματά μου, ἐπὶ τῆς σκυθρωπῆς φυσιογνωμίας τοῦ φύλακος στρατιώτου, οὗτινος ἡ πυριτοθήκη διαλάμπει διὰ τῶν κιγκλίδων τῆς εἱρκτῆς, νομίζω ἤδη ὅτι φωνή τις ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς μου: «Καταδικασμένος εἰς θάνατον!»

II

Ἦτον ὡραία πρωΐα Αὐγούστου.

Πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἶχε γίνει ἔναρξις τῆς δίκης μου· πρὸ τριῶν ἡμερῶν τὸ ὄνομά μου, καὶ τὸ ἔγκλημά μου συνήθροιζον καθ' ἑκάστην πρωΐαν νέφος θεατῶν, ἐρχομένων ὅπως καταπέσωσιν ἐπὶ τῶν ἑδωλίων τῆς αἰθούσης τοῦ ἀκροατηρίου δίκην κοράκων περὶ πτῶμα· πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἄπαξ αὕτη ἡ φαντασμαγορία τῶν δικαστῶν, τῶν μαρτύρων, τῶν δικηγόρων, τῶν εἰσαγγελέων, ἤχητο καὶ παρήχητο πρὸ ἐμοῦ, ὅτε μὲν παράδοξος, ὅτε δὲ ἀποστοχής, ἀλλὰ πάντοτε σκυθρωπὴ καὶ μοιραία. Τὰς δύο πρώτας νύκτας ἀνήσυχος καὶ τρέμων ἐὰν ἠδυνήθην νὰ κοιμηθῶ· τὴν τρίτην εἶχον κοιμηθῆ ἐξ ἄγθους καὶ κόπου. Περὶ τὸ μεσονύκτιον εἶχον ἀφύσει τοὺς ἐνόρκους ἐλευθέρους. Μὲ εἶχον μετακομίσει ἐπὶ τοῦ ἀχύρου τῆς εἱρκτῆς μου. καὶ παραχρῆμα ἔπεσον εἰς βαθὺν ὕπνον, εἰς ὕπνον λήθης. Ἦταν ἀῒ πρῶται ὧραι ἀνέσεως κατόπιν πολλῶν ἡμερῶν.

Ἤμην ἔτι εἰς τὸ βάθτερον σημεῖον τοῦ βαθέος τούτου ὕπνου, ὅτε ἤλθον νὰ μ' ἐξεγείρωσι. Τὴν ὥραν ταύτην οὐδαμῶς ἤρκεσε τὸ βραδὺ βῆμα καὶ τὰ σιδηρόδετα πέδιλα τοῦ πυλωροῦ, ὁ κρότος τοῦ ἐκ κλειδῶν κύμβου του, ὁ βραγχώδης τριγμὸς τῶν μοχλῶν· ἐδέησεν, ὅπως ἐξεγερθῶ τοῦ ληθάργου, ἡ τραχεῖα αὐτοῦ εἰς τὸ οὖς μου φωνὴ καὶ ἡ τραχεῖα αὐτοῦ χεὶρ ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου. «Ἐγέρθητι λοιπόν!» Ἤνοιξα τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὠρθώθην ἐξαγημένος ἐπὶ τῆς κλίνης μου. Ἐὰν στιγμὴν ταύτην διὰ τοῦ σπεοῦ καὶ ὑγροῦ παραθύρου τοῦ δωματίου μου εἶδον εἰς τὴν ὀροφὴν τοῦ γειτονικοῦ διαδρόμου, μόνον οὐρανὸν ὃν μοι ἔδοθη νὰ διοῦρῶ, τὴν ὀχρὰν ἐκείνην ἀνταύγειαν, ἐν ᾗ ὀφθαλμοὶ οἰκοδόντες εἰς σκότη γινώσκουσι τόσον καλὸς ν' ἀναγνωρίζωσι τὸν ἥλιον.

Ἀγαπᾶ τὸν ἥλιον.

«Εἶναι καλὸς καιρὸς» εἶπον τῷ πυλωρῷ.

Ἔμεινεν ἐπὶ τινα στιγμὴν ἄναυδος μὲ γνωρίζων ἂν ἦτο τοῦ κόσμου ἀνταξίου ὅπως ἀπαντήσῃ ἐνα λόγον· ἔπειτα μετά τινος προσπαθείας ἐψιθύρισεν ἀποτόμως:

«Δυνατόν.»

Ἔμενον ἀκίνητος, ἔχων τὸ πνεῦμα ἡμικοιμώμενον, τὸ στόμα μειδιῶν, τὸ ὄμμα ἀτενὲς ἐπὶ τῆς γλυκείας ταύτης χρησῆς ἀνταυγείας, ἥτις ἐποίκιλλε τὴν ὀροφήν.

«Ὡραία ἡμέρα, ἐπανέλαβον.

— Ναί, μ' ἀπεκρίθη ὁ Ἄνθρωπος, σᾶς περιμένουσιν.»

Ἡ βραχυλογία αὕτη, ὡς τὸ νῆμα τὸ κόπτον τὴν πτῆσιν τοῦ ἐντόμου, μ' ἐπανέρριψε βιαίως εἰς τὴν πραγματικότητα. Ἐπανείδον αἴφνης ὡς ἐν τῇ λάμψει ἀστραπῆς, τὴν σκοτεινὴν αἴθουσαν τοῦ κακουργοδικείου τὸ ἡμικύκλιον τῶν δικαστῶν πλῆρες αἰφνιδίων ρακῶν, τὰς τρεῖς τάξεις τῶν μαρτύρων ἠλιθίων τὴν ὀξυν, τοὺς ὅλους στρατιώτας εἰς τὰ δύο ἄκρα τοῦ θρονίου μου καὶ τὰς μελαίνας ἐσθῆτας κυμαινομένας, καὶ τὰς κεφαλὰς τοῦ λαοῦ πληθούσας ἐν τῷ βάθε τῆς σκιᾶς, καὶ στερεφόμενον ἐπ' ἐμὲ τὸ ἀπτανὲς θλέμμα τῶν δώδεκα τούτων ἐνόρκων, οὕτινες εἶχον ἐξεγερθῆ ἐμοῦ κοιμωμένου!

Ἠγέρθην· οἱ ὀδόντες μου ἐκρότουν, αἱ χεῖρές μου ἔτρεμον μὴ γνωρίζουσαι ποῦ νὰ κύψωσι τὰ ἐνδύματά μου· αἱ κνῆμαί μου ἦταν ἀσθενεῖς. Εἰς τὸ πρῶτον βῆμα ἔσραλα ὡς ἄγθοφόρος κατάφορτος. Ἐν τούτοις ἠκολούθησα τὸν δεσμοφύλακα.

Οἱ δύο στρατιῶται μὲ περιέμενον εἰς τὸν οὐ[illegible] τοῦ δωματίου μου. Μοὶ ἐπανέβαλον τὰς χειροπέδας. Αὗται εἶχον μικρὸν κλεῖθρον πολύπλοκον, τὸ ὁποῖον ἔκλεισαν μετὰ φροντίδος. Ἠδιάφορησα: ἦτο μηχανὴ ἐπὶ μηχανῆς.

Διήλθομεν ἐσωτερικὴν τινα αὐλὴν· ὁ δρστερὸς τῆς πρωΐας ἦρ μ' ἐκφύγοντα. Ἤγειρα τὴν κεφαλήν. Ὁ οὐρανὸς ἦτο κυανοῦς, καὶ αἱ θερμαὶ τοῦ ἥλιου ἀκτῖνες διατεμνόμεναι ἀπὸ τὰς μικρὰς καπνοδόχας, διέγραφον μεγάλας γωνίας φωτὸς εἰς τὴν ὀροφὴν τῶν ὑψηλῶν καὶ σκοτεινῶν τοίχων τῆς φυλακῆς. Ἦτον ὡραία ἡμέρα τῳόντι.

Ἀνέλθομεν ἑλικοειδῆ κλίμακα· διήλθομεν διάδρομον, εἶτα ἕτερον, εἶτα τρίτον· εἶτα θύρα ταπεινὴ ἠνεῳγμένη. Ἀῤῥ θερμὸς, θορύβῳ ἀνάμικτος μ' ἔπλῆξε κατὰ πρόσωπο: ἦτον ἡ πνοὴ τοῦ πλήθους ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ κακουργιοδικείου. Εἰσῆλθον.

Θόρυβος ὅπλων καὶ φωνῶν συνώδευσε τὴν ἐμφάνισίν μου. Τὰ θρονία μετεκινήθησαν τραχυδῶς, τὰ διαρρέγματα ἐτρίξαν· καὶ, διερχόμενος τὴν μακρὰν αἴθουσαν μεταξὺ δύο σωρῶν λαοῦ ἀποκεκρυμμένων ὑπὸ στρατιωτῶν, ἐνόμισα ὅτι ἤμην τὸ κέντρον, περὶ ὃ προσκλύοντο συγκεκινημένοι ὅλαι ἐκεῖναι αἱ χαίνουσαι καὶ κλίνουσαι φυσιογνωμίαι.

Τὴν στιγμὴν ταύτην παρετήρησα ὅτι ἤμην ἄνευ δεσμῶν ἀλλὰ δὲ. ἠδυνήθην ν' ἀναμ.νησθῶ ποῦ οὐδὲ πότε μοὶ τὰ ἀφῄρεσαν.

Τότε μεγάλη ἐπῆλθε σιωπή. Εἶχον φθάσει εἰς τὴν θέσιν μου. Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ θόρυβος ἔπαυσεν ἐν τῷ λαῷ, ἔπαυσεν ὡσαύτως ἐν ταῖς ἰδέαις μου. Ἐνόησα αἴφνης καθαρῶς ὅ,τι ἐως τότε συγκεχυμένος μόνον εἶδον, ὅτι ἡ κρίσιμος στιγμὴ ἔπεστη καὶ ὅτι ἤμην ἐκεῖ ὅπως ἀκούσω τὴν θανατικὴν ἀπόφασιν.

Ἠ ἐξήγησις, δι' ἧς ἠδυνήθη τοιοιτοτρόπως νὰ μοὶ ἐπέλθῃ αὕτη ἡ ἰδέα, δὲν μ' ἐνεπόιησε τρόμον. Τὰ παράθυρα ἠνοίχθησαν· ὁ ἀῤῥ καὶ ὁ θόρυβος τῆς πόλεως ἐρθωνον ἐλευθέρως ἐξωθεν· ἡ αἴθουσα ἦτο φωτεινὴ ὡς διὰ γάμον· αἱ φαιδραὶ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες διέγραφον τῆδε κἀκεῖσε τὸν φωτεινὸν τύπον τῶν ὑελωτῶν παραθυρόφύλλων, ποτὲ μὲν μακινόμενον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ποτὲ δὲ ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῶν τραπεζῶν καὶ ποτὲ ὑψούμενον εἰς τὴν γωνίαν τῶν τοίχων· καὶ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς παραθύροις λαμπόνων τούτων ῥάβδων ἑκάστη ἀκτὶς διέτεμεν ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ μέγα πρίσμα χρυσῆ κόνεως.

Οἱ δικασταὶ ἐν τῷ βάθει τῆς αἰθούσης ἐφαίνοντο τὐχαριστημένοι, ὡς ἐκ τῆς χαρᾶς ἴσως ὅτι ταχέως ἐτελείωσαν. Τὸ πρόσωπον τοῦ πρόεδρου ἤρέμα φωτιζόμενον ὑπὸ τῆς ἀνταυγείας ἐκφγτίνου, εἶχε τι γαλήνης καὶ ἀγαθότητος· καὶ κατὰ τὴν πάρεδρος συνομίλει φαιδρῶς σχεδὸν μετά τινος ὡραίας κυρίας φορούτης ῥοδόχρυσον πῖλον καὶ τεθειμένης πρὸς χάριν ὀπισθεν αὐτοῦ.

Μόνοι οἱ ἔνορκοι ἐφαίνοντο ὠχροὶ καὶ κατηφεῖς· ἀλλὰ τοῦτο πρόηχχε κατὰ τὸ φαινόμενον ἐκ κοπώσεως ἕνεκα τῆς παννυχίου αὐτῶν ἀγρυπνίας. Τινὲς αὐτῶν ἐχαμώντο. Οὐδὲν ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῶν ἀνήγγελεν ἀνθρώπους μέλλοντας νὰ ἐξαγγίωσι θνατικὴν ἀπόφασιν· καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν ἀγαθῶν τούτων χωρικῶν ἀνεγνώριζον μεγάλην ὕπνου ἀνάγκην.

Ἀπέναντί μου μέγα παράθυρον ἦτον ὁλάνοικτον. Ἤκουον γελώσας ἐπὶ τῆς προκυμαίας τῆς ἀνθοπώλιδας· καὶ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ παραθύρου ὁρᾶτο τι κίτρινον ἀνθύλιον, διάβρυον ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, ἐπαίζε μὲ τὸν ἄνεμον εἰς ῥυγμὸν τινα πέτρας.

Ποῖα ἀπαίσιὸ τις ἰδέα θὰ ἠδύνατο ν' ἀναφανῇ μέσῳ τόσων χαριεστῶν ἐντυπώσεων; Πλήρης ἀέρος καὶ ἡλίου περὶ οὗ δενὸς ἕτερου ἠδυνήθην νὰ σκεφθῶ ἢ περὶ τῆς ἐλευθερίας· ἡ ἐλπὶς ὅπως ἡ ἡμέρα ἤλθεν ὑποφώσκουσα ἐν ἐμοὶ· καὶ εὐπίστος, περιέμενα τὴν ἀπόφασιν ὡς περιμένει τις τὴν ἀπελευθέρωσιν καὶ τὴν ζωήν.

Ἐν τούτοις ὁ περιμενόμενος δικηγόρος μου ἐφθασε. Πρὸ ὀλίγου εἶχε γεωμετίσει ἀῤῥόνως καὶ μὲ καλὴν ὄρεξιν. Φθάσας εἰς τὴν θέσιν του ἔκλινε πρὸς με μειδιῶν.

«Ἐλπίζω, μοὶ εἶπεν.

— Ἀληθῶς; ἀπεκρίθην, ἤρεμος καὶ μειδιῶν ἐπίσης.

— Ναί, ἐπανέλαβε· δὲν γνωρίζω ἔτι ἀν ἡ ἀπόφασίς των ἀπαγγέλθῃ, ἀλλὰ θέλουσιν ἀναμφιβόλως παραλείψει τὴν προμελέτην, καὶ τότε ἡ ποινὴ ἔσται δεσμὰ διὰ βίου.

— Τί λέγετε, κύριε; ἀπάντησα ἀγανακτῶν· ἑκατοντάκις προτιμότερος ὁ θάνατος!»

Ναί, ὁ θάνατος! Καὶ ἄλλος, μοὶ ἐπανελάμβανον, ἀγνοῶ ποίᾳ ἐνδόμυχος φωνή, τί κινδυνεύω λέγων τοῦτο: Ἀπαγγέλθῃ ποτὲ θανατικὴ ἀπόφασις ἄλλως ἢ ἐν μετανοιᾷ, ἀνιμμένων τῶν λαμπάδων, ἐν αἰθούσῃ σκοτεινῇ καὶ μελαίνῃ, καὶ ἐν ψυχῇ νυκτὶ παγετώδους χειμῶνος; Ἀλλ' ἐν μηνὶ Αὐγούστῳ περὶ τὴν ἀγθόλον πρωϊνὴν ὥραν τοσοῦτον ὡραίας ἡμέρας, ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν τούτων ἐνόρκων, ἀδύνατον! καὶ οἱ ὀφθαλμοί μου ἐπανήγρυνο προσκλόμενοι ἐπὶ τοῦ πρὸς τὸν ἥλιον ὡραίου κιτρίνου ἀνθοῦς.

Αἴφνης ὁ πρόεδρος, ὅστις τὸν δικηγόρον μόνον, περιέμενε, μ' ἐκάλεσε νὰ ἐγερθῶ. Ὁ στρατὸς ἔφερε τὰ ὅπλα· ὡς δι' ἠλεκτρικῆς κινήσεω; ἄπασα ἡ ἐμψύχου ταύτοχρόνως ἠγέρθη. Μορφὴ ἄτομος καὶ ῥαδαινή, τεθαμένη εἰς τράπεζαν κάτω τοῦ βήματος, καὶ αὕτη ἦτο, νομίζω, ὁ γραμματεύς, ἔλαβε τὸν λόγον καὶ ἀνέγνω τὴν ἀπόφασιν, ἥτις ἀπηγγέλθη ὑπὸ τῶν ἐνόρκων ἐν ἀπουσίᾳ μου. Ἠβρὸς παγερὸς ἐξῆλθεν ἐξ ὅλων τῶν μελῶν μου· ἐστηρίχθην εἰς τὸν τοῖχον ὅπως μὴ πέσω.

«Συνήγορε, ἐγεῖτε τι νὰ εἴπητε ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς;» ἠρώτησεν ὁ πρόεδρος.

Θὰ εἶχον ἐγὼ τὸ πᾶν νὰ εἴπω. ἀλλ' οὐδὲν μοὶ ἐπῆλθεν. Ἡ γλῶσσά μου ἔμεινε προσκεκολλημένη εἰς τὸν οὐρανίσκον.

Ὁ δικηγόρος ἠγέρθη.

Ἐνόησα ὅτι ἐζήτει νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ἀπόφασιν τῶν ἐνόρκων, καὶ νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν ἀπαγγελθεῖσαν ποινὴν διὰ τῆς ἄλλης ἐκείνης, δι' ἣ τοσοῦτον ἐτρωματίσθην βλέπων αὐτὸν ἐλπίζοντα.

Ἐδέησεν ὅπως ἡ ἀγανάκτησίς μου ὑπόρξῃ μεγίστη ὅπως φωτισθῶ ἐν μέσῳ τῶν μορίων συγκινήσεων, αἵτινες ἐτάρασσον τὴν σκέψιν μου. Ἠθέλησα νὰ ἐπαναλάβω μεγαλοφώνως ὅ,τι εἶχον ἤδη εἰπεῖ εἰς αὐτόν: Προτιμότερος ἐκατοντάκις ὁ θάνατος! » Ἀλλ' ἡ ποινὴ μοὶ ἔλειψε, καὶ δὲν ἠδυνήθην ἢ νὰ τὴν συλλάβω τραγέος από τοῦ βραχίονος, κράζων μετὰ σπασμώδους δυνάμεως: « Ὄχι! »

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐπόλεμησε τὸν δικηγόρον καὶ τὸν ἤκουσα μετ' ἀναισθήτου εὐχαριστήσεως. Εἶτα οἱ δικασταὶ ἐξῆλθον, εἶτα ἐπανεισῆλθον, καὶ ὁ πρόεδρος μοὶ ἀνέγνωσε τὴν ἀπόφασιν.

«Καταδικασμένος εἰς θάνατον!» εἶπε τὸ πλῆθος· καὶ, ἐνῶ μὲ ἄπῃγον, ἅπας ὁ λαὸς ἐκείνος ἐῤῥίφθη κατόπιν μου ὡς ὁ κρότος κατατρεφομένου σκυλομάχατος. Ἐγὼ ἐδάδιζον μεθῶν καὶ ἐκβρόντητος. Ἐπανάστασις πρὸ ὀλίγου συνέβαινεν ἐν ἐμοί. Μέχρι τῆς θανατικῆς ἀπόφασεως ἠσθανόμην ἐμαυτὸν ἀναπνέοντα, πάλλοντα, ζῶντα μέσῳ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων· ἀῤῥὲ διέκρινον καλῶς φραγμὸν μεταξὺ τοῦ κόσμου καὶ ἐμοῦ. Οὐδὲν ἐδέεσον ὑπὸ τὴν αὐτὴν ὄψιν ὅπως πρότερον. Τὰ μεγάλα ἐκεῖνα φωτεινὰ παράθυρα, ὁ ὡραῖος ἥλιος, ὁ διαυγὴς ἐκεῖνος οὐρανὸς, τὸ χάριεν ἐκεῖνο ἄνθος, πάντα ταῦτα ἦταν λευκὰ καὶ ὀχρὰ ἄλλον ἐπιτταφίου χρωμάτων· Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, αἱ γυναῖκες ἐκεῖναι, τὰ τέκνα ἐκεῖνα τὰ θλιβόμενα ἐμοῦ διαβαίνοντος, ἐνόμιζον φάσματα.

(Ἀκολουθεῖ)